

סיפורו של סא"ל יצחק שי קצין חימוש חטיבה 679 במלחמת יום הכיפורים

שלום לכולם וחטיבה טובה. לפני 45 שנה התרחשה אחת מהמלחמות הקשות ידעה המדינה. יש לנו את הזכות לשרת במילואים בצמוד סא"ל יצחק שי שהיה אחד מקציני החימוש הגדודים בחטיבה 679. אני מצרף לכם מעט מהחוויות שעברו על האדם היקר הזה. כולי תקווה שנדע רק דברים טובים ושנשנים יקרים כמוהו ישארו לידינו כל החיים.

עברו כבר 45 שנה.....והזיכרון חי עמנו .

חטיבה 679 במלחמת יום הכיפורים

קשה להאמין שעברו כבר 45 שנה מאז המלחמה הקשה ההיא. המראות, הקולות והריחות חיים בי ממש כמו אז. אך בעיקר אני זוכר את החברים. אם אני שואל את עצמי היום בזכות מה יכולנו וניצחנו בתנאים הבלתי אפשריים, שכבר נחקרו ורבות דובר בהם במשך השנים, אני בטוח שהתשובה היא בזכות : **אחוות הלוחמים, ההכרה בצדקת הדרך והדבקות במטרה של כולנו.** וזאת ביחד עם השקעה של ידע, מקצועיות, אחריות אישית ואחריות הדדית.

בספרו "אלה האחים שלי", היטיב לתאר זאת המח"ט אורי אור. שם הספר מעיד על הדגשים בו. לא כלי המלחמה, לא הוראות מהדרג המדיני. לא הם שהכריעו, אלא הלוחמים בשטח בכל הדרגות, שראו במטלה הלאומית את משימתם האישית ונתנו כל מה שהיה להם לתת, כולל חיים ובריאות.

בהתייחסות ספציפית לתפקיד אותו מילאתי בעת המלחמה, כקצין חימוש גדודי יחד עם כל קציני וחיילי החימוש בגדודים האחרים בחטיבה, המח"ט אורי אור מציין את העובדה, שבליחות בראשית המלחמה הסתבר, שנשאר מעט טנקים כשירים, אבל עד הבוקר היו כבר יותר ממספר כפול של טנקים מוכנים לפעילות. בע"מ 115 בספרו הוא כותב, ואני מצטט : "מבחינת מספר הטנקים, הצלחנו להגיע מכ-25 טנקים, שאיתם גמרנו את הקרב, עד קרוב ל-60 טנקים, וזה מתוך כמאה שהיו לחטיבה בסככות, לפני היציאה למלחמה. לא ידענו במדויק כמה טנקים נפגעו בקרב בצורה שאיננה ניתנת לתיקון, וכמה זמן יארך התיקון של אלה שעדיין לא הצלחנו לתקן באותו לילה. מאמצי התיקונים נמשכו ללא הרף עד אור הבוקר. לכן, גם בזמן בירור הנתונים, ידעתי כי לא מדובר בנתונים סופיים." (סוף ציטוט). אין ספק שללא עבודה מאומצת, ללא הפוגה ללא מנוחה, ללא שינה, בנחישות ובהתמדה, לא היינו יכולים לעמוד באתגר הבלתי נתפס הזה.

אני הגעתי לגדוד למלחמה, כקצין חימוש גדודי חדש, בפעם הראשונה במילואים. הייתי אמור להחליף את הקצין הוותיק, יעקב קוקוי, וכך קרה, שהיינו שני קציני חימוש גדודיים על אותו גדוד בפרץ הקרבות. החיילים נתנו בנו

אמון וקיבלו את סמכותנו ואני ידעתי שאני יכול לסמוך עליהם גם מקצועית וגם חברתית. אני מבקש לספר על אירוע אחד מני רבים, שאולי יש בו כדי לשפוך אור על תפקודינו באותה תקופה.

ביום השלישי למלחמה, 8.10.1973, עדיין בשלב הבלימה, היינו בריכוז עבודה חטיבתי ליד עלייקה, בציר העולה לנאפח. קצין החימוש של החטיבה, עזרא צוק, קרא לשנינו: ליעקב קוקוי ולי לתדרוך קצר. הגיעו אליו ידיעות על טנקים פגועים במקומות שונים ברמת-הגולן. הוא ביקש מאתנו לפצל את כוח אנשי החימוש בגדוד לשניים. מיעקב הוא ביקש להגיע לציר הנפט, לאזור תל-עבאס, בו היה ריכוז לוגיסטי של אנשינו והיה צורך מידי לטפל בטנקים הפגועים ולהחזירם לשימוש. ממני הוא ביקש לקחת חלק מאנשי החימוש לכיוון העיר קונייטרה (שהסורים כבשו אותה) ולהגיע למספר טנקים לא תקינים הנמצאים במבואות העיר ולתקנם במקום. כל אחד מאתנו לקח את אנשיו ויצאו למלא את המשימה במקומות שהוגדרו לנו.

אנשיי ואני הגענו למבואות קונייטרה, למקום בו היה ממוקם החפ"ק של אחד מגדודי גולני. נכנסתי לבונקר שלהם ופגשתי במקום את הסמג"ד אילן בירן, (מי שלימים התמנה לאלוף). הוא הנחה אותי כיצד להגיע לשני טנקים. התברר שהם מהחטיבה שלנו. אחד המטקי"ם בשם ירון, היה בתוך הטנק שניזוק. הוא מסר לנו פרטים על התקלה ורק אז יצא מהטנק. בדקנו את שני הטנקים והגענו למסקנה שבמקום לא נוכל לטפל בם. החלטנו לא לוותר עליהם אלא לגרור אותם בעזרת שני טנקים תקינים, שהיו במקום. ירדה החשכה. התחלנו בגרירה המסובכת בתנאי שטח וראות מאוד קשים. ומיד נוספה בעיה חדשה, קשה לא פחות. לא יכולנו להבחין, תוך כדי הנסיעה בלילה, בין חיילנו לבין חיילי האויב הסורים. רבים הסתובבו בשטח ולך תדע מי בא למולך. ידיד או אויב. מספר חיילים התקרבו אלינו רגלית. דרכנו את נשקנו ולפתע זיהינו שהם קוראים לנו בעברית. התברר שאלה צוותי טנקים סדירים, שנאלצו לנטוש את הטנקים שלהם. הם ביקשו להצטרף אלינו. לקחנו אותם איתנו. לא היה חסר הרבה כדי שנטעה ונירה בם. הרי היינו עייפים ומתוחים, ולא ראינו בבירור מי בא לעברנו.

לאחר זמן, הגענו בשלום לעלייקה. קצין החימוש החטיבתי, עזרא, ניגש אלי ובישר לי, בצער, שיעקב קוקוי וחיילים נוספים מאנשיו נהרגו. היו לאותו כוח גם פצועים לא מעטים. ידעתי שזה יכול היה להיות אני. הרי המיקום אליו נשלח כל אחד מאיתנו, היה מקרי לחלוטין.

לסיום, אציין את העובדה, שאני משרת גם כיום בשירות מילואים פעיל, כקצין חימוש במפקדת הגייס הצפוני. אני נפגש עם הקצינים והחיילים הצעירים המשרתים היום ואני רוצה לציין, שגם היום יש רבים וטובים העושים הכול למען שמירת בטחון המדינה. נקווה שלא יצטרכו לעמוד במבחנים קשים כמו אלה, שבהם עמדנו אנו.

סא"ל (מיל") יצחק שי